

være tvivlsomt, men dette kan dog ikke berettigede til, i Righed med den norske Straffelovs Kap. 14 § 22, at affatte Bestemmelsen saaledes, at den uden videre skulde komme til Anvendelse i alle Tilfælde, hvor fosterfordrivende Midler ere anvendte og Fosteret derefter kommer dødt til Verden. Det kan end ikke være tilstrækkeligt dertil at knytte den yderligere negative Betingelse, at det ikke ophyses, at Døden er bevirket ved andre Omstændigheder; Reglen maa, i Righed med hvad der gjælder i andre Tilfælde, være den, at Straffen for den fuldbårrede Forbrydelse ikke indtræder, medmindre det ophyses, at den ydre Følge, her altsaa Fosterets Død, er bevirket ved de brugte Midler. Noget Andet er det, at naar et til Fosterfordrivelse ffikket Middel er benyttet, og Fosteret derefter kommer dødt til Verden, maa det i Almindelighed antages, at Døden er bevirket ved Anvendelsen af hiint Middel, forsaavidt der ikke ifølge Sagens samtlige Omstændigheder er overveiende Sandsynlighed for, at en anden Årsag har foranlediget Døden. — Man har ikke ved den heromhandlede Forbrydelse, hvis ringere Strafverdighed væsentlig beroer paa Gjerningens objective Bestaendighed og ikke paa subjective Hensyn, fundet nogen Tvivl til, saaledes som i § 189, at ffjelne imellem Ombringelsen af uægte og af ægte Fostere; det hedder derfor i § 190 ganske i Almindelighed „et frugtsommeligt Fruentimmer“.

Hvad angaaer Barnefødsel i Dølgemaal, vil det uden Tvivl findes i sin Orden, at man ikke i Straffeloven har gjort dette Forhold til Gjenstand for Omtale med Hensyn til den Formodning, som derved efter Omstændighederne kan tilveiebringes for, at Barneet, naar det bliver borte eller findes dødt, er ombragt af Moderen, see D. L. s. 6—6—8. Det forstaaer sig af sig selv, at naar dette maa og tør statueres at være Tilfældet, vil Straffebestemmelsen for Fosterermord komme til Anvendelse, hvorimod Barnefødselen i Dølgemaal da ikke straffes som saadan; men ligesom det neppe vilde være rigtigt eller stemmende med en fri Beviistheori, at opstille hiint Forhold som et Indicium, der i Forbindelse med visse bestemte Data skulde ansees altid at give

Beviis eller Præsumption for et stedfundet Fosterermord, saaledes vilde Bestemmelser i den Retning ialtsald. høre hjemme i Criminalprocessen og ikke i Straffeloven. Naar Barnefødsel i Dølgemaal omtales i denne, maa det altsaa være med Hensyn til den forbryderiske Charakter, som dette Forhold i og for sig har, og det turde da ikke være tvivlsomt, at det, som giver det denne Charakter, er den uforvarlige Egeghedsighed, hvormed den Barne moder, der — som det hedder i D. L. s. 6—6—8 — „ikke bruger de ordentlige beskkede Midler, som hende og Fosteret i saadant Tilfælde kunde betjene“, eller ialtsald anden Bistand, udsætter Fosterets eller det spæde Barns Liv og Helbred for den største Fare. Forholdet er forsaavidt en særegen, men derhos en kvalificeret Årt af uforvarlig Omgang med Barnefødsel i Almindelighed, hvilken Forbrydelse derfor i Udkastets § 192 omhandles i nyie Tilslutning til Udkastets § 191, der angaaer Barnefødsel i Dølgemaal. At der ved Bestemmelsen af Straffen derfor tillige er Anledning til at tage Hensyn til det Farlige i dette Forhold, forsaavidt det saa ofte tjener til og benyttes til at ffjule den langt større Forbrydelse Fosterdrab — hvortil der i § 191 hentydes ved de tilføiede Ord: „forsaavidt hendes Forhold isvrigt ikke medfører høiere Straf“ —, maa vistnok erkendes; men det ovennævnte Synspunkt bør dog fastholdes som det principale. Forsaavidt det herefter kunde synes, at det omhandlede Forhold, saavel som uforvarlig Omgang med sin Barnefødsel i Almindelighed, maatte være strafbart uden Hensyn til, om Fosterets Liv, trods den ubviste Egeghedsighed, maatte blive bevaret, turde overveiende Grunde dog, ifølge de heromhandlede Forbrydelsers særegne Bestaendighed, tale for at opstille en anden Regel. Paa den ene Side vilde der neppe practisk blive Spørgsmaal om nogen criminel Forfølgning udenfor de Tilfælde, hvor Barnets Død leder til overhovedet at anstille Undersøgelse om, hvorvidt et strafverdigt Forhold maatte være Skyld deri, og paa den anden Side ville i Reglen de ulykkelige Omstændigheder, hvori den Moder befinder sig, som føder i Dølgemaal, i høi Grad tale for at anvende den størst mulige Skaansel, hvor